

Any III - Girona - Mars 1908.— Núm. 21

Scherzando...

REVISTA MUSICAL MENSUAL CATALANA ILUSTRADA

REDACCIÓ * PLASSA DEL VÍ - N.º 11-1.ª * GIRONA

En Francisco Perich

SUSCRIPCIÓ: Un any 3 pessetes

Número solt 25 Céntims

Francisco Perich

NOSTRE RETRAT.—Pocs seran els gironins que no coneguin personal y musicalment a n'en Cisquet (diminutiu ab el que casi tots el nomenem) y que més d'una vegada no l'hagin aplaudit com a concertista, com a autor y com a mestre.

Fill de Girona, (1872) feu els primers estudis musicals ab el difunt mestre Vidal (Vidalet) y després d'estudiar les primeres lliçons d'harmonia ab D. Josep Dimas, se'n va anar a La Bisbal a continuar els estudis ab el malaguanyat mestre D. Joan Carreras.

Del 1891 al 1897 fou nomenat per oposició mestre director de la disolta banda de l'Hospici de Girona, essent l'últim mestre que la va fer sentir en algún lloc.

Com a concertista de flauta ha format part de varies orquestres d'aquesta provincia y de la de Barcelona y l'any 1899 va pendre part en les oposicions que's celebraren a Barcelona pera proveir les places de flauta y flautí vacants a la banda Municipal. L'opinió general de tots els músics que sentiren els exercicis de tots els opositors es de que'n Cisquet guanyà les dues places, encara que'ls senyors del jurat ab una parcialitat bastant corrent en aquestos casos no li concediren ni l'una ni l'altra.

Ha escrit varis concerts de flauta y flautí, moltes pessets de ball, sardanes y algunes composicions chorals de caràcter humoristic.

La característica de les seves obres es la mateixa que la de la seva persona: la senzillesa.

J. SALÓ.

L'obra de Ricard Wagner

Ricard Wagner ha expressat en els seus melodrames els més alts y els més punyents sentiments de l'ànima humana. Si, després de *Rienzi*, li ha plagut colocar els seus personatjes dintre un medi llegendari, es perquè, certament, dins la llegenda, la passió, alliberada, després de les contingencies accidentals de l'història, de lo que se'n diu color local, s'afirma més netament, se mostra, per dir-ho aixís, tota nua. Ademés, el símbol, sense'l qual cap obra d'artista podria perllongar-se en l'humanitat entera, se desprèn més visiblement d'una acció llegendaria que d'un fet solzament històric. No n'hi ha un altre com Ricard Wagner pera descobrir y generalisar el pensament íntim dels mites particulars: Es el contemporani del passat, sense deixar d'esser modern. Ingènuu com aqueixos pastors de Noruega qu'altre temps se complavién sentint a l'entorn de la flama del pí reinós els relats inspirats dels Escaldes, deixa a les histories primitives llur encant d'infantesa ingènuu; més, pensador y crític, sab mostrar, sense nuir la seva propia emoció ni la dels altres, la llei necessaria dels aconteixements en la successió aparentment desordenada de les circumstancies, y obliga a l'humanitat envellida a esti-

marse-se, a odiar-se, a queixar-se, en una paraula, a reconeixer-s en els contes que l'han bressada.

El *Vaixell-Fantasma* es l'antiga historia d'aqueix Jueu errant per la mar que fatiguerà infinidament les ones espaventades mentres no trovi l'amor d'una dona fidel fins a la mort. Es també l'eternal angoixa dels cors exilats sense retorn de la casa on l'esposa vetlla y de la llar ont hi ha els infants.

Tanhauser, el cavaller expulsat de Wartburg, maleit pel papa, acullit per l'infern y salvat per la pregaria, es l'ànima de l'home, tarada de baixes passions, sense esperansa de perdó a la terra, y deslliurada a l'últim pel diví penediment.

Adam y Eva, Eros y Psique reviuén, eternal alegoria, en Lohengrin y Elsa. Sempre'l desig de lo prohibit torba la pau dels amors femenins, y veus-aquí que'l primer home es expulsat del paradís terrenal y qu' Eros s'envola desvetllat per la gota d'oli, y que Lohengrin interrogat s'en torna, per no revenir mai més, vers les esplendors de Montsalvat d'on la joia es desapareguda.

Tristán y Isolda han begut el filtre d'amor; però no es pas solzament en la copa de Brangene que s'han ubriagat, sino en els ulls l'un de l'altre. D'un relat de cavalleria gairebé banal, y que molts poetes haurien cregut bé deixar en els petits llibres de la biblioteca blava, Ricard Wagner n'ha fet l'etern drama dels amants separats per l'eizar gelós, que cauen morts, com Romeo y Julieta, sense haver-se enllassat una darrera volta.

Però es, sobre tot, a *Parsifal*, qu'es la Llegenda com la biblia es el Llibre; es en l'*Anell del Nibelung*; es, sobre tot, en aquesta prodigiosa epopeia dramàtica, obra paerent de vint anys, ont el poeta músic ha revelat la seva admirable comprensió dels símbols primitius. Aquesta vegada, no's limita pas a fer reviure tal o qual hèroe d'una llegenda circunscrita. Es el passat de tota una rassa que sorgeix de les ombres antigues. Y de quina rassa! D'aquella que tota imbuida encare de les velles tradicions, portava a les soltuts nevoses de l'Europa del Nord les divinitats gegantines y esplèndides de l'India tot-just abandonada. Aquí veurèm a les forces de la natura, encarnades en els deus, en els gegants y en els gnoms, lluitant entre elles y, are victorioses are derrotades, anilar-se en fi en profit d'un altre forsa sorgida més recentment, en profit de l'home triomfant. Desde'l comensament, l'alternativa del bé y el mal será ofrenada a tot lo qu'existeix. Caldrà qu'aquets deus, aquets gegants, aquets gnoms, esculleixin entre l'Or, símbol del poder, y la Bellesa, símbol de l'amor. Tots esculliràn malament, y els deus, més culpables perquè hauràn sigut menys instintius, no podràn esser rescats més que pels hèroes qu'ells engendraràn. Aquesta idea del deu culpable salvat per l'home ignoscent es certament una de les més altrevides y més altes que pugui concebir l'esperit. Però'l crim ha sigut tal que tota la sang humana no podrà rentar-ne la taca. Wotan s'extingirà en el

crepuscle inexorable, malgrat Sigmond mort per ell, malgrat Siedgried assassinat a causa d'ell; y la walkiria Bruniselda, la deesa devinguda dona, la divinitat devinguda humanitat, terrible sobre'l seu cavall, les grans ales del qual palpiten com flames blanques demunt les flames de la foguera, proclamarà la fi dels deus engolits en l'abím de llur falta, y la gloria, en fi, de l'home extasiat en l'amor.

Tal es, sense entrar en el detall dels quatre drames, punyents y terribles, plens d'accions y de situacions atrevides—tal es la trilogia de l'*Anell del Nibelung* o al menys l'idea que s'en desprèn. Nosaltres no'ns fem pas ilusions; si pot esperar-se qu'un día les altres obres de Ricard Wagner devindràn populars a Fransa, no es pas possible, en quant an aquesta, acariciar aquet somni; la llegenda interpretada, o millor dit, renovellada per Ricard Wagner en l'*Anell del Nibelung*, està de tal modo impregnada de l'esperit dels pobles a qui s'adresa, que, certament, transportada devant d'altres espectadors, perderia la part més gran del seu interès. A nosaltres, gent de rassa llatina, què'ns importaria aquet Wotan, que nosaltres anomenem Odin, y en qui ens costaria reconeixe el Zeus dels gregs y el Jupiter dels romans? Al contrari, en el país alemany, tant escandinau encare, els noms y els fets de l'antiga teogonia escandinava son familiars a tothom. Hi ha encare fronteres entre'ls esperits com n'hi ha entre les nacions.

Si esteu desprovistos de *parti pris*, si en els grans espectacles artístics hi cerqueu quelcòm més que'l plaer de l'orella y dels ulls—si oseu blamar Rossini per les seves mansuetuts y a Meyerbeer per les seves concessions; si el drama líric, tal com fou permès a Scribe de concebir-lo, no satisfà pas les vostres aspiracions; si vibreu d'un entusiasme sincer pel verdader art dramàtic qu'ha donat el *Prometeu encadenat* a Grecia, *Macbeth* a Inglaterra y els *Burgraves* a Fransa: entreu resoltament en l'obra de Ricard Wagner y, en veritat, seràn el preu de la vostra iniciació admirables plaers augmentats per l'encís y la sorpresa.

Per la seva audacia y la simplicitat de les seves concepcions tràgiques, pel seu coneixement de les passions humanes, pel seu vers musical, per la seva música poètica, per l'invenció d'una nova forma melòdica qu'ha sigut anomenada melodia contínua y que fa que'l cantor canti sense tenir l'aire de fer-ho expressament; per la seva maravillosa orquestació, que ve a desempenyar el paper del chor en la tragedia antiga y que, barrejada sempre a l'acció, la corrobora, l'explica, en centuplica l'intensitat per *rappels* anàlegs o antitètics a cada passió del drama: Ricard Wagner vos transportarà extasiats en un medi inconegut, on l'*assumpte* dramàtic, penetrant-vos amb un poder incomparable per tots els sentits alhora, vos farà sentir emocions no experimentades encare.

CATULLE MENDÉS

(Tr. de C. Rahola.)

Croquis Musicals

Apropòsit de la estrena d'«Acté» a l'Òpera Reyal de Dresden.—Ara que «Acté» ha passat la frontera, ara que la seva estrena no podrà posarse en dubte pels nostres escèptichs, així com son aculliment favorable del públich y la premsa alemanya, vaig a recordar a títol de curiositat, la efervescència hostil que va envoltar sa estrena en nostre gran Teatre Liceu quatre anys fà; encara molts se'n deuen recordar, y cap dels que a n'ella assistiren haurà segurament oblidat «còm bullia» l'espayós col·lisseu en aquella pera mi agradosa y memorable nit.

Anem, donchs, per parts. El primer inconvenient va semblar èsser el que l'obra, escrita en català, fos cantada—com era'l meu més fervent desitg—en la mateixa llengua en que fou concebuda. Això eixia directament de les institucions d'aquell teatre en el que's dona medis d'aixecar teló pera sentir parla italiana y no catalana, y per conseqüència, tal innovació devia alçar—com ho va fer—les més fonamentades y exaltades protestes.

Vençudes o aquietades momentaniament aquestes per la santa intermediació d'uns quants «llògichs, ne surgiren de noves entre'ls cantants, que eren, ab l'excepció de dos o tres, dels més diferents països, y, naturalment, els venia a contra cor el cantar en la parla d'hont tan temps feya que s'empassaven pacientment l'italiana com a propia. Però, com que entre'ls cantants s'hi troben, en més o menys quantitat, intuïcions d'artista y a un artista és més fàcil de convèncer en bé d'una aspiració elevada que no a un Pere o Pau que vol sols enténdrehi y ocupar-se a les hores de pendre café ab els amichs, d'aquí resulta que aquesta protesta, tot y essent molt vehement, fou immediatament solucionada. Aixís arreglats aquets primers entrebanchs, els ànims van encalmarse fins a la època en que l'obra «anà als atrils», o sia quan començaren els ensaigs d'orquestra. Així com quan en un bosch tupit el vent comença a bufar per un indret els arbres vorers, després els de més endins, y finalment, a mida que'l vent augmenta, tot el bosch s'ajau y tiva de un sol cantó, aixís als pochos dies de saberse públicament que «Acté» s'ensajava, començà l'atmosfera a emmatzinarse d'un vent d'hostilitat contra obra y autor, que, extenentse més y més, esdevingué casi universal.

Qui'l produïa? Músichs y una grossa part d'aprenents a intellectuals. Per què? Els primers, puc compendre que per dever de companyerisme; els segons, encara no ho he sabut, car no'n coneixia cap. Cal remarcar, com a detall curiós, que'ls més enfurismats, els que prenien ab més entusiasme el descrèdit de «Acté», a mi no'm coneixien y de l'obra no n'havien sentit una nota. Recordo que's criticava crudelment el tercer acte entre'ls professors de orchestra quan... encara s'estava copiant, quan cap d'ells sabia en quín tò començava. Es a dir: no crech que un tant fort prejudici d'un jove compositor animat dels més sincers propòsits, que trevallava com un esperitat pera assolir un ideal d'art, hagi may existit en la opinió de nostra bella ciutat. Creya jo que l'interés dels mateixos que'm tiraven pedres—y, malhauradament, les proves n'hem vist—estava l'ajudar el primer assaig d'art musical dramàtic implantat per primera volta «en nostra llengua» al més gròs teatre líric que tenim, perquè llògich era pensar que si aquell reeixia, darrera d'ell tota la joventut musical catalana (y potser la no joventut també) tenia les portes ben obertes pera ferne d'altres... Així discernia jo, però, per lo vist, m'equivocava poderosament. Car el pensament fonamental, segons sembla, era'l de reventar la primera. Ulteriors conseqüències, profit artístich, atiament positiu dels que poden treballar per la implantació de quelcom durable, no equivalien al pler d'una bona reventada al atrevit que, comptant ab les seves soles forces, profanava la rutina d'un assaig de novetat. Tant va arribar, en fí, el vent a tirar del cantó dolent, que un bon amich indignat, publicà en eixes mateixes columnes, rochs jorns abans de la estrena, un article posant sobre avís al públich y

cantant agres veritats pera'ls meus ilustres colegues, «els no intel·lectuals.» Això feu que l'esmentat públic anés a dita estrena un xich previngut: disposat, sí, a xiular fort en cas d'ésser l'autor el monstre que les eminències deyen; però disposat, també, a reivindicarlo, en part, si se'l trobava quelcòm més humanisat. Passo per alt les darreres misèries de taules endintre: males cares, dificultats multiplicades per la manca de voluntat dels que podien resoldreles; és a dir: passo per alt lo que és millor que no se sàpiga; coses que l'amich Lamotte (arcàngel Sant Rafel d'aquells borrascosos dies) y jo guardarem inesborrables, y que'ns serviràn pera rejuvenirnos quan, arribant a vells, les recordem. Arribem a la estrena. La orquestra, malgrat la parcialitat que'm demostrà desde'l primer moment, feu aquella nit prodigis d'intuïció. Ab la musicalitat espatarrant que Deu els ha donat—en aquet punt incomparables—oblidant que lo que tocaven no'ls «devia» agradar, se va adaptar al desitg del que dirigia—que resultava ésser, per comble de temeritats, el mateix autor—y absoigué admirablement la seva tasca. Els cantants se portaren a maravella y may agrairé prou lo que per mí feren. Ells coadjuvaren notablement a que l'obra no fós «pateada». Y bé; a tot això, què havia passat? que'l públich aplaudí més de lo que jo esperava y mereixia, que els infeliços reventadors no pogueren acomplir la seva humanitaria idea, que un manifestant del quint pis se mostrà tant vehement enemic de l'èxit, que en un palco del tercer (remerciò de tot cor als desconeguts amichs que tan a pit me defensaven) demanaven que'l tiressin daltabaix... En fi: pel moment fou el revés de lo que'ls més s'esperaven.

Però creurà algú que la batalla estava guanyada?

—Ni de lluny!... Lo que's va dir, lo que's va escriure pera contrarrestar l'impuls favorable del públich, pera que «Acté» fós retirada del cartell!...

L'enemic no estava vençut, sino exacerbat per la equivocació!

Se va atribuir el llibret—que jo firmava; mon primer escrit—a un amich poeta que la casa llavors editora d'«Acté» havia llogat pera corregir defectes de llenguatge.

Absurde atach que sols llegint dit llibret se desvaneixia, puig el genre de mon amich molt més bregat que jo en lletres—y el que jo llavors esquissava no tenien un solt punt de contacte: eren l'antítesis.— La crítica, sugestionada pel prejudici de que havia anat plè tothom, no va tenir prou força pera asser'narse y, a escepció d'un o dos crítics que sabien de què's tractava, va jugar no més que veure qui pegava més fort. Y se comprèn çòm era possible, en una tal atmòsfera com se respirava arreu, conservar la independència d'esperit, no deixar-se atastrar per la corrent que tot ho invadia? Hauria sigut precís estar dotat d'un temperament superior, desposseït dels sentiments essencials que fan la varietat psicològica de la especie, pera mantenirse pur, just, rahonat, equitatiu, y qui sab si benèvol, en aquella desfeta ventada.

Que m'hauria agradat que qualque d'aquells sugestionats hagués sentit una de les representacions donades ara a Dresden, hont el vent ha bufat de ben distint cantó, hont desde'l director fins al darrer músich, desde la protagonista fins al més insignificant comparsa, tots portaven la fé, l'entusiasme, la voluntat, la convicció per sobre del seu treball...! Allà m'hauria agradat apendre la varietat de dues opinions preses en tant distints ambents! ..

Pera finir: ¿Què n resultà de tot aquell bullit, de tot aquell maremagnum de contradiccions exaltades? Que «Acté» se retirà als pochos dies del cartell del Liceu y que «l'ombra més negra hauria per sempre envoltat son còs malmès», si son autor, ab la fe del que treballa per l'objectivitat d'una mira artística, no hagués cercat, enllà, d'enllà, passant fronteres, lo que en sa benaimada terra no pogué conseguir: imparcialitat per ella y benevolensa per ell.

JOAN MANÉN

San Petersburg 1908.

Plana de concerts

Santa Coloma de Farnés.—En aquest poble el carnaval en comptes de no més fershi broma insustancial les mes de les vegades, s'hi afegeix també part sèria, aixís ho demostraren els organitzadors de les festes contractant a l'orquestra «Montgrins» de Torroella de Montgrí. Donava audicions que no cansaven a cap oyent, puig ens feyen assaborir plats exquisits, com «Lohengrin», de Wagner y alguna altra, no tan d'empenya com aquesta, però es deixava tastar. L'últim dia ens donaren una racció de variacions de Fiscorn, en les quals ens demostrà l'executant que era un verdader virtuós. Jo no soc amic de les *variacions* sense tema, però quan executen, ab la netedat que ho fa aquest senyor, aplaudeixo que es lo que feren tots els oyents ab verdadera fruició. L'impresió d'aquests concerts, es que l'orquestra «Montgrins» es porta l'oli.

Barcelona.—Pera'ls concerts setè y vuitè, organitzats per l'Associació Musical de Barcelona, en el gran Teatre del Liceo, el mestre Saint-Saëns ha telegrafiat a la S. F. H. A. pera que li preparin un piano gran qua «Ortiz & Cussó.»

FRIGOLA.

Publicacions rebudes

EL DESPERTAR D'UN SOMNI.—Sardana pera piano y cant den Josep Serra. Edició Sobrequés & Reitz; preu, 2 pessetes. Es sens dupte una de les sardanes d'aquest fecondíssim y molt inspirat autor popular, que més se distingeix per l'escayenta melodia que parla a l'ànima ab el dol perfum d'un de xondiment après d'un inquietador somni amorós, lo qual ho demostra l'entusiasme ab que tothom la rebia y l'èxit que ha obtingut sempre que ses notes han repercutit arreu. Hi hà posat la lletra pera cantarla, el pulcre poeta gironí Miquel de Palol, que resulta ben apropiada dintre de la dificultat que ofereix sempre amotllarse.

FLOR NEVADA.—Sardana pera piano den Eusebi Guiteras.

Aquesta es una sardana que apareix completament bessona de totes ses germanes, horriblement mutilades, sense cap ni peus, essent tan sols un conglomerat de notes de pèssim gust, que desacredita una vegada més el nom de son autor, y el poble aon va nàixer.

Si nostres paraules trovessin en ell ressó, li aconsellariem formalment, que no sols no fassi més sardanes, sinó que retiri, pel seu bon nom y el de Catalunya, totes les que té en circulació.

Molt ens extranya que la casa Vidal, Llimona y Boceta vulgui editar obres com la que ens ocupa.

G.

Moviment orquestral

LA PRINCIPAL. — *La Bisbal.* — L'orquestra d'aquesta població ha sofert alguns canvis, entrant a formar part el professor de Tiple senyor Gonzalo, y un nou solista de Fiscorn.

El concertista de Fiscorn senyor Garriga, formarà part durant la pròxima temporada de l'orquestra «Harmonía».

Figueres. — El professor de Clarinet y Tenor senyor Calvet, ha entrat a formar part de la cobla que dirigeix n'Agustí Cervera.

Santa Coloma de Farnés. — S'ha encarregat de la direcció de l'orquestra «Vella» el professor Enric Guasch, formant part de la mateixa novament el conegut solista de cornetí en Francisco Guasch.

El popular professor de Tible'l conegut per en Ramonet, formarà part de la cobla «La Principal».

Granollers. — El violinista n'Enric Sans ha deixat de formar part de l'orquestra «L'Art Gironí», havent sigut contractat a una de les millors orquestres d'aquesta població.

Sabadell. — La direcció de l'orquestra els «Fatxendes» seguirà a càrrec del llorajat compositor en Cassià Casademont.

El mestre'n Josep Saló, s'ha fet càrrec de la direcció dels «Moixins.»

A totes aquestes entitats, els hi desitgem brillants èxits.

Correspondencia

ALEMANYA. — *Berlín.* — En el quart concert de la societat «Filarmonica», se donà a conèixer la simfonia *Catalonia* del mestre català Joan Manen.

L'impresió fou per demés favorable pera l'autor.

FRANSA. — Se diu que varis autors francesos ocupen son temps de la següent manera. Gabriel Fauré està acabant una òpera titolada *Penélope*; Claudi Debussy, una altre, titolada *Tristau*; Massanet s'ocupa de l'instrumentació de *Bacchus*; Georges Hue, de *Miracle*; Raynaldo Hau, en *Prométhée*; Henry Fevrier està acaban *Monna Vana*; Levadé, *La Rotisiere de la Reine Pedanacie*, y Louis Brissat, *Allair*.

ITALIA. — *Milán.* — L'editor Zonzogno ha comprat la propietat de l'òpera *La Nave Rossa* que tan ruidós èxit obtingué en el teatre «Lírich» la nit de son estreno.

Les tres «suits» orquestrals de Perosi estrenades al «Salone Pio» han tingut una rebuda molt freda per tota la crítica. No obstant li dediquen encomiàstics elogis per *Transitus animæ*.

ESPANYA. — *Barcelona.* — El gran pianista català Enric Granados acava d'obtenir un nou triomf en son últim concert celebrat al teatre «Liceo.»

Al Palau de la Música Catalana, van donantse 'ls anunciats concerts que cada un d'ells, constitueix un nou èxit.

El celebrat violoncellista'n Dini, ha debutat de tenor al Liceo y marxará properament escriturat al Teatre de Sevilla. Son debut, fou entusiasgador y se li esperen brillants èxits.

Girona.—Ha entrat a formar par del notable Quintet «Artístico Gerundense», el concertista de contrabaix l'Enric Oliva.

Aquesta notable entitat, te en estudi pera la pròxima temporada de concerts, obres dels autors més moderns. La base de sos concerts serà donar a conèixer els «Quartets» y «Quintets» de César Frank, Beethoven y Garreta.

Noves

El propassat 23 de Febrer, se celebrà al local de la Lliga Regionalista d'Olot un concert aont els senyors Camps, de Batlle y les senyorettes Llosas, Escubós, Blanco, Campderrich y senyora Galvey executaren varies obres que foren molt aplaudides.

Se trova malalt fa uns dies, el mestre de cornetí n'Eduard Rosquellas quin alivi total y prompte li desitgem.

La cobla «L'Art Gironí» donà el prop-passat diumenge 22, una audició de sardanas al Parc Güell (Barcelona), siguent objecte de grans aplaudiments.

El programa'l constituïen sardanes den Garreta y Serra.

Continuen ab activitat els assaigs a la «Schola Orphedonica al objecte de donar properament un concert.

Entre els aimants a la música, s'espera ab gran interés el mentat concert pera conèixer l'obra de son novell mestre'n Rafel Colomer.

Dintre poc comensaran els assaigs a la Capella de la Catedral del oratori de Harmann, que dirigit per el mestre Rué s'estrenarà en la funció del pròxim diumenge de Rams.

Al Teatre Principal de Barcelona s'ha estrenat una visió musical en tres quadros, *El testament d'Amelia*. El poema es den Lluís Vía. En Vía es un poeta esquisitíssim. La música es de la senyora Karr y den Joan B. Espalader y (s'adapta perfectament als versos que conserven el cayent popular de la llegenda, una de les més punyents.

Felicitèm als autors d'*El testament d'Amelia* que han fet honradament una obra bella.

El darrer nombre de la «Revista Musical Catalana,» botlletí oficial de l'Orfeó Català, va dedicat a la festa de l'inauguració del Palau de la Música Catalana. Además de varis treballs dedicats a l'hermós acte de

la festa y dels gravats de totes les sales y dependencias del nou casal, porta els retrats d'en Lluís Millet qui fundà y guíà l'Orfeó cap al triomf; d'en Joaquím Cabot y Rovira, son president infadigable; d'en Lluís Domenech y Montaner, constructor poeta d'una casa de conte blau; y de tots els que trevallaren en aquell jorn ben memorable per tothom.

Dona goig de veure, pels que estimem tot progrés nacional de nostra terra, aquest sorgir real dels somnis infantats en un moment d'anhelosa esperança. Es una prova de la bona fè y del sant amor que ha guiat els passos de l'Orfeó, d'aquell amor que abrusa els cors, que neteja d'entrebancs el camí y omplena de foc y sang el cos pera arribar a assolir l'Ideal.

* * *

El conegut compositor en Francisco Perich, acaba de publicar un programa de ballables pera orquestra, quins son Vals el Pacorro, Americana Rosita, Schotisch Los Palatinos, Mazurca Mariposilla, Americana Manantial, Polca Monina y Rigodones Los Batidores.

Tots ells de melodia molt acertada, condició que'ls fa recomanables.

* * *

Al pròxim nombre publicarem una inspirada cansó, música den Rafel Colomer ab lletra d'en Casas y Amigó, titolada «Primaveral».

* * *

Es esperada ab gran interés la próxima publicació de «Cansons Escolars pera Infants», del llorejat autor en Sancho Marraco, quines tingueren el premi al concurs Sobrequés & Reigt.

Nosaltres que coneixem ja aquestes cansons, podem assegurar que serà una d'aquelles publicacions que recorrerà tot Catalunya y que tothom cantarà ab gust per esser totes elles de gran originalitat y que acreditarà una vegada més a son autor mereixedor d'aital premi.

* * *

La Joventut Tradicionalista d'Olot, celebrà el 26 del corrent més una vetllada a son local social, aont un quintet acompanyat al piano per el mestre J. Rufet executà obres de Schubert y altres autors, siguent objecte de molts aplaudiments.

* * *

A l'Esglesia de Palamós, se prepara una gran festa pera'l día 3 de Maig, ahont en nostre chor y gran orquestra dirigits per en Miquel Roger executarà la missa de Cesar Frank. A dita festa hi pendran part alguns professors y cantants de la Capital.

* * *

La celebrada orquestra «La Principal», de La Bisbal, ha tingut un nou èxit a Barcelona, executant ab tota pulcritut obres d'en Garreta y Soler.

DALMÁU CARLES Y COMP.—GERONA.

**Novetats Musicals de venda exclusiva de
la casa Sobrequés & Reitg de Girona**

IMPORTANT

Celebrats Fiscorns Solistes
Sobrequés & Reitg

sancionats ab éxit brillant per els millors concertistes de Catalunya.

Unics dipositaris a Catalunya

Sobrequés y Reitg.--GIRONA

JUNCA

LA Font d'en Pericot

SARDANA PERA PIANO

Preu, 2 Pesetes.

ACABA DE PUBLICARSE:

El despertar d'un somni

SARDANA LLARGA PERA PIANO Y CANT

d' en Joseph Serra

PROXIMAMENT

d' en Sancho Marraco

Cansons pera Infants

(PREMIADES)

Els pedidos, Sobrequés & Reitg.--Girona

GRAN CASA EDITORIAL

Música de totes les edicions del mon
Sobrequés & Reitg—GIRONA

TALLER DE REPARACIONS Y AFINACIONES
PIANOS DE LLOGUER A MANUBRI Y TECLAT
DESDE 12 PESETES MENSUALS

Pianos y Armoniums Ortiz & Cussó
Ventas al comptat y a plazos

Instruments. Gramophons ab gran existencia
DE DISCS

EL PREDOMINI DE LES MARQUES DE PIANO ES AVUY LA DE

Ortiz & Cussó

Les eminencies pianístiques, Risler, Malats,
Granados, Pugno, Calado, Vidiella, Wanda
Landowska, Marshal, etc., etc., executan
sos concerts y recomenan els pianos

Ortiz & Cussó

Premiat en totes les exposicions y últimament
a Milán amb el **GRAN PRIX**

Fábrica y salóns-Ramalleras del 19 al 25-Barcelona